

[Henry Christensen.]

der vil så blive tid til at undersøge mulighederne for andre opsparingsformer . . .“

Også det svigtede det radikale venstre totalt under udvalgsforhandlingerne. Da vi andre forsøgte at få en drøftelse om disse ting, fik vi ingen tilslutning fra det radikale venstre. De gik sammen med S og SF og kvalte totalt disse regler.

Vi stillede i udvalget og har her til anden behandling sammen med det konservative folkeparti stillet et ændringsforslag, der omformer de hidtidige kapitalbindingsregler, således at man i stedet for et nedslag i den skattepligtige indkomst skal give et nedslag i skatten og derved nå til en lige stor præmiering for den opsparing, den enkelte skatteyder præsterer. Men heller ikke her var der trods tidligere udtalt sympati forhandlingsmulighed, hverken hos de radikale eller naturligvis hos de to socialistiske partier.

Nu skærer man til gengæld over og siger, at nu ophæver man den hidtil gældende lov fra den 26. maj. I dag er det den 1. juni, og jeg ved ikke, hvornår loven bliver endeligt vedtaget. Det betyder altså, at man siger, at nu kan man alligevel godt gøre helt det modsatte af, hvad hr. Arthur Jacobsen sagde ved første behandling, og det betyder også, at man nu giver sig i gang med at lave lov med en slags tilbagevirkende kraft for 1 uge eller 2 eller 3 uger, hvor lang tid det nu skal være. Det kan måske tillades, hvor det drejer sig om konkrete og oplagte tilfælde af misbrug — dér kan man måske drage andre synspunkter ind — men hvor det drejer sig om lovlige og hidtil rimelige foranstaltninger, mener jeg ikke man kan lovgive med tilbagevirkende kraft i 1, 2 eller 3 uger. Jeg tror, man her gennemfører en politik, som der vil være et stort befolkningsflertal imod, og vi har forsøgt at hindre det, så langt som det var muligt.

Jeg skal så i øvrigt kun opfordre til, at man her i folketinget støtter det ændringsforslag, vi har stillet — et ændringsforslag, som jo er bygget op på den måde, at der bliver en fast præmiering på 30 pct. af det beløb, der inden for den hidtil gældende grænse på 2.500 kr. præsteres. Vi havde været villige til at drøfte andre muligheder. Vi havde også været villige til at drøfte

det spørgsmål, om man kunne have indført en vis kontrol med den faktiske opsparing; men enhver reel forhandlingsmulighed har desværre været udelukket. Flertallet har følt, at det havde magten, og derfor har der ikke været noget at gøre.

Jeg vil altså gerne opfordre til, at man støtter vort ændringsforslag. Skulle det mod vore varme anbefalinger, mod vort ønske blive forkastet — og jeg går ud fra, at det som det mest vidtgående ændringsforslag kommer først til afstemning — vil jeg gerne erklære mig enig i de ændringsforslag, der er stillet uden for betænkningen, og som rejser det spørgsmål, hvorvidt det kan være rigtigt at vælge at ophæve kapitalbindingsordningen midt i året fremfor at indtage det standpunkt, at man ikke kan gøre noget sådant, fordi man derved stiller borgerne vidt forskelligt, afhængigt af om de har været heldige at få arrangeret en kapitalbindingsordning inden den 26. maj, eller de har været uheldige og først er kommet i gang den 26. maj.

Det er en meget vilkårlig grænse, man her sætter, og det er i hvert fald ikke sådan, at det er folk med den ringeste opsparingsevne eller de, der har haft vanskeligt ved at præstere en opsparing, der bliver begunstiget derved; det bliver snarere de andre. Det er derfor klart, at skal vi til den tid vælge mellem de to muligheder, må vi sige, at man ikke kan lave en regel, der pludselig sætter en grænse midt i året. Jeg vil her henvise til hr. Arthur Jacobsens ganske klare udtalelser ved første behandling og håbe, at hr. Arthur Jacobsen vil overveje dem og prøve også på dette område at komme til en lidt bedre erkendelse end den, hr. Arthur Jacobsen, der på så mange andre områder har fornuftige synspunkter, desværre synes at være kommet til i denne sag.

Haunstrup Clemmensen: For ca. 3 uger siden holdt landets nationalbankdirektør en alvorlig tale for sparekassefolk samlet på Nyborg Strand; hr. Erik Hoffmeyer understregede ved den lejlighed, at hvis beskæftigelsen skal opretholdes, må landets økonomiske politik lægges således til rette, at opsparingen kan øges. Jeg vil gerne for det første høre, om finansministeren ikke er enig i den vurdering, at der er en nøje